

Αφιέρωμα στον Άγιο Νικηφόρο τον Λεπρό και στον π. Ευμένιο Σαριδάκη

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Την Δευτέρα 3 Δεκεμβρίου 2018 στο “Ενοριακό Αρχονταρίκι” του προγράμματος «**ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...**» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ο Πρωτοπρεσβύτερος **Σπυρίδων Τσιμούρης**, Θεολόγος, φιλοξένησε, τον **Μοναχό Σίμωνα**, σε μία συζήτηση για τον Άγιο Νικηφόρο τον Λεπρό και τον π. Ευμένιο Σαριδάκη, με θέμα «**Αγιότητα: Από το περιθώριο στο κέντρο**».

Ο μοναχός π. Σίμων, ήταν ο άνθρωπος εκείνος που έκανε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για την αγιοκατάταξη του **Αγίου Νικηφόρου του Λεπρού**, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2012, από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Ο π. Σίμων περιέγραψε τον βίο του Αγίου Νικηφόρου από τα παιδικά του χρόνια, μέχρι και την οσιακή του κοίμηση.

Ο Άγιος γεννήθηκε στην Κρήτη, σε ένα χωριό του νομού Χανίων και όταν ήταν παιδί, πέθαναν και οι δύο γονείς του.

Άρχισε να εμφανίζει τα σημάδια της λέπρας και όταν αυτά έγιναν πιο εμφανή, για να αποφύγει τον εγκλεισμό του στο νησί της Σπιναλόγκας, έφυγε με κάποιο καράβι και πήγε στην Αλεξάνδρεια, όπου και εργάστηκε σαν κουρέας.

Περνώντας τα χρόνια η ασθένεια του δημιούργησε σημάδια σε όλο του το σώμα και στο πρόσωπο και με την μεσολάβηση ενός αρχιερέα που είχε καταγωγή από τη Χίο, κατέφυγε στο λεπροκομείο του νησιού, όπου τότε ιερέας ήταν ο μετέπειτα Άγιος Άνθιμος, ο οποίος τον πήρε υπό την προστασία του, τον έκανε μοναχό και έζησε εκεί 44 χρόνια.

Το 1957 μ.Χ., όταν έκλεισε το λεπροκομείο της Χίου, ο Άγιος Άνθιμος μερίμνησε και έστειλε τον π. Νικηφόρο στον αντιλεπρικό σταθμό Αγίας Βαρβάρας Αθηνών.

«Μάλιστα στην συστατική επιστολή προς το θεοφόρο πατέρα Ευμένιο, που υπηρετούσε το ίδρυμα των Αθηνών, του εφιστούσε την προσοχή να προσέξει «τον θησαυρό που του έστειλε η Παναγία διότι είχε πολλά να ωφεληθεί από εκείνον».

Ο π. Ευμένιος υποδέχθηκε με πολλή αγάπη τον 67 ετών περίπου πατέρα Νικηφόρο, του οποίου τα μέλη και τα μάτια είχαν τελείως αλλοιωθεί και παραμορφωθεί από τη νόσο. Σύντομα όμως, όταν αντιλήφθηκε την πνευματική του κατάσταση του π. Νικηφόρου, έγινε υποτακτικός του».

Εκεί ο π. Νικηφόρος πέρασε όλη την υπόλοιπη ζωή του. Ο π. Ευμένιος τον φρόντισε με πολύ αγάπη και τον είχε ως πνευματικό του πατέρα.

Ο Όσιος Νικηφόρος κοιμήθη στις 4 Ιανουαρίου 1964, προπαραμονή των Θεοφανίων.

Στην συνέχεια ο π. Σίμων αναφέρθηκε στον οσιακό βίο του π. Ευμενίου Σαριδάκη.

«Ο π. Ευμένιος είναι μια μεγίστη μορφή της Εκκλησίας. Έκανε το έργο του το πνευματικό και το σωματικό. Βοηθούσε όλους τους αρρώστους και μετά όταν έγινε ιερέας, πήγαινε όπου τον καλούσαν και ευλογούσε.

Ήταν ένα ταπεινό παιδί μιας οικογενείας πολυτέκνων και από μικρό παιδί είχε πολύ ευλάβεια στον Θεό.

Ήταν και ο ίδιος ασθενής, αλλά θεραπεύτηκε τελείως και η ασθένεια δεν του άφησε κανένα σημάδι και καμία παραμόρφωση.»

Μετά την θεραπεία του από αυτή τη σοβαρή ασθένεια, παρέμεινε μέσα στον Αντιλεπρικό Σταθμό, από αγάπη για τους πάσχοντες αδελφούς του. Η Διεύθυνση του Σταθμού, επειδή ήταν μοναχός, του παρεχώρησε ατομικό κελλάκι, δίπλα στο εκκλησάκι των Αγίων Αναργύρων. Στο κελλάκι αυτό ο Παππούλης πέρασε όλη την υπόλοιπη ζωή του.

Και ολοκλήρωσε ο π. Σίμων αναφέροντας κάποια θαυμαστά περιστατικά από την ζωή του π. Ευμενίου, που μαρτυρούν την αγιότητα του βίου του.

Κλείνοντας την εκδήλωση ο π. Σπυρίδων, σημείωσε:

«Η χάρη της ταπείνωσης των δύο αγίων, μας βάζει σε ένα τελείως άλλον τρόπο σκέψης. Ο Θεός μας δίνει παραδείγματα ανθρώπων βαθιάς ταπείνωσης, που συναντούν τον Θεό στην δύσκολη καθημερινότητα τους και αγιάζουν και βοηθούν όλους μας».